

Överklagande ingett den 25 juli 2017 av Ori Martin SA av det beslut som tribunalen (andra avdelningen) meddelade den 1 juni 2017 i mål T-797/16, Ori Martin mot Europeiska unionens domstol

(Mål C-463/17 P)

(2017/C 392/16)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Ori Martin SA (ombud: G. Belotti, avvocato)

Övrig part i målet: Europeiska unionens domstol

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska ändra det beslut som tribunalen meddelade i mål T-797/16 (Ori Martin mot Europeiska unionens domstol), och fastställa att domstolen (sjätte avdelningen) åsidosatte Oris rätt till en rättvis rättegång i målen C-490/15 P och C-505/15 P (EU:C:2016:678) vilken stadgas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och följaktligen förplikta domstolen att ersätta skadan.

Grunder och huvudargument

Till stöd för den talan som tribunalen ogillade genom det angripna beslutet åberopade klaganden en grund, nämligen att domstolen (sjätte avdelningen) hade åsidosatt artikel 47 i stadgan, närmare bestämt Oris rätt till en rättvis rättegång. Ori gjorde gällande att denna allmänna rättsprincip kräver att det företag som påförs en slutgiltig sanktion förstår vilken konkret omständighet som läggs det till last, bland annat för att undvika upprepning. Så var inte fallet här och Ori känner fortfarande inte till det faktiska skälet till sanktionen.

Tribunalen ogillade Oris talan såsom uppenbart ogrundad med anledning av att skadeståndsyrkandet inte grundades på att förbandet tog oskäligt lång tid, vilket hade kunnat utgöra ett åsidosättande av artikel 47 i stadgan, utan på en påstådd rättsstridighet i domen. Tribunalen uttalade sig inte i frågan huruvida åsidosättandet av rätten till en rättvis rättegång, som Ori uttryckligen åberopat, omfattades av artikel 47 i stadgan. I detta hänseende har förevarande överklagande, med anledning av de frågor som det aktualiserar, ett intresse utanför denna tvist.

Ori kritiserar tribunalens beslut med hänvisning till att rätten till en rättvis rättegång, i form av rätten att få kännedom om skälen till sanktionen, utgör en rätt som inte kan nekas personer som påförts sanktioner på konkurrensrättens område, vars huvudsakligen straffrättsliga karaktär erkänts i fast rättspraxis. Principen om ett effektivt domstolsskydd för enskildas rättigheter utgör en allmän princip i unionsrätten, som följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner. Denna princip stadgas i artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och återges i artikel 47 i stadgan.

Ori anför vidare att den ställda frågan är relevant, eftersom det ansvar som föreskrivs på konkurrensrättens område i artikel 23 i förordning nr 1/2003 ⁽¹⁾ är av personlig art och det i unionens konkurrensrätt inte föreskrivs något strikt ansvar eller *culpa in vigilando*.

Enligt unionsrätten kan följaktligen inget sanktioneras utan vållande eller på grund av bristande kontroll. Det finns inte någon processrättslig princip om omvänd bevisbörda som kan ändra denna slutsats.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1, 2003, s. 1).